

[Skatteministeren]

ståelse om disse jo lidt særegne gebyrer på Skatteministeriets område. De gebyrer, vi taler om her, har alle sammen – ja, stort set alle sammen – den karakter, at det er gebyrer, der pålægges ved for sene indbetalinger. Folketinget har ved flere lejligheder behandlet hele denne problemstilling og ønsket, at disse gebyrer skulle have en sådan størrelse, at der i det lå en adfærdspåvirkning, en stimulans til at sørge for at få indgivet redegørelser til tiden og få betalt til tiden.

Jeg vil gerne understrege – sådan lidt i lyset af den offentlige debat, der har været – at her taler vi om gebyrer, som er lovhjemlede. Men hvor gebyrets størrelse hidtil med hjemmel i loven har været fastsat i en bekendtgørelse, så kommer gebyrets størrelse nu til at fremgå direkte af loven. Det betyder så, som fru Elisabeth Arnold konstaterede, at der bliver lidt hyppigere rend i Folketinget med ændringer, også små ændringer, af lovene. Men det er altså den uundgåelige konsekvens af at få udryddet enhver form for diskussion og misforståelse om det her, og jeg synes, det er rart at få bragt alle disse ting helt på det rene.

Så er jeg glad for, at hr. Jens Thoft hæftede sig ved, at der jo også er den ændring i lovforslaget, at hvis en arbejdsgiver kommer til at indsende en nulredegørelse for sent, så udløser det ikke et straffebyr, første gang det sker.

På den baggrund forstod jeg egentlig slet ikke hr. Ole Donners indlæg. Nu havde jeg ellers glædet mig sådan over samtlige indlæg, men så kom hr. Ole Donner og påstod, at der i dette lovforslag lå en frygtelig masse bemyndigelser til ministeren, og nu ville ministeren med bål og brand komme efter dem, der kom til at indsende sådan en nulredegørelse for sent. Men det er nøjagtig det modsatte, der ligger i lovforslaget. Vi opkræver ikke noget straffebyr ved for sen indsendelse af sådan en nulredegørelse, undtagen hvis der er tale om gentagelser, så på det punkt har hr. Ole Donner ikke ret, og der bliver efter lovforslaget faktisk tale om færre bemyndigelser, for hvor der før var bemyndigelse til at fastsætte gebyrernes størrelse i bekendtgørelser, så kommer de nu til at fremgå direkte af loven. Så jeg tror, at hr. Ole Donner igennem udvalgsarbejdet måske kunne forvandle sit nej til forslaget til et ja.

Jeg glæder mig – bestemt – over den meget positive modtagelse, som lovforslaget i øvrigt har fået.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Anden næstformand (Ivar Hansen):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Skatteudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

5) Første behandling af lovforslag nr. L 80:

Forslag til lov om ændring af lov om omkostningsdækning af udgifter til sagkyndig bistand i skattesager og lov om bindende forhåndsbesked om skattespørgsmål m.v. (Omkostningsdækning i klagesager; syn og skøn i ligningsrådsager om bindende forhåndsbesked).

Af skatteministeren (Fogh Rasmussen).
(Fremsat 28/10 92).

Lovforslaget sattes til forhandling.

*Forhandling***Pia Gjellerup (S):**

Forslaget består af tre elementer, og lad mig sige med det samme, at vi i Socialdemokratiet er positive over for de to sidste elementer, nemlig dels dækning af udgifter til syn og skøn ved Landsskatteretten, dels muligheden for at inddrage syn og skøn i forbindelse med bindende forhåndsbesked i ligningsrådet. Den positive holdning dækker ikke over, at vi ikke har spørgsmål, som vi ønsker at få besvaret i anledning af de to elementer, men generelt synes vi, at det ser positivt ud.

Til det tredje element – eller rettere det første, der er nævnt i forslaget – om omkostningsdækning til sagkyndig bistand i skattesager ved dels skatteankenævnet, dels Landsskatteretten, har vi langt flere spørgsmål, og det skyldes bl.a., at lovforslaget absolut ikke er rigt på oplysninger.

Udgangspunktet, nævner skatteministeren, skulle være, at det forhold, at man fuldstændig